

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑΣ 15
Αριθμός Άδειας
1

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006

ΕΔΡΑ:
ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΥ 4
ΦΙΛΟΘΕΗ
ΑΘΗΝΑ 11 524

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΔΕΛΤΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 52 • ΕΤΟΣ 12^ο • ΚΩΔΙΚΟΣ ΜΜΕ 6396 • ΑΦΜ 999753680 • Ι.Α. ΑΘΗΝΩΝ

Με φθινοπωρινή διάθεση

Στις 28 Μαΐου 2006, όπως είχε προγραμματίσει ο ΣΑΑΣΑ, πραγματοποιήθηκε στο Άστυ Αιγυπτιακών στην Κηφισιά, η 2η μέρα τιμής για τον Αιγυπτιακό εκπαιδευτικό και ιδρυτή σχολείου στη Νειλοχώρα. Φέτος ήταν η σειρά του Συλλόγου Καΐρου να οργανώσει την ταπεινή αυτή εκδήλωση.

Σωστή η οργάνωση, ωραία τα λόγια των δύο προέδρων του ΣΕΚ και του ΣΑΑΣΑ Μ.Μπίσκου και Τ.Καραγιάννη, μεστή και συγκινητική η παρουσίαση της ζωής των εκπαιδευτικών Μαρίας Νικολάου, Αγγελικής Φλωράτου και Μιχάλη Συμειών από την Α. Βλαχάκη που βοήθησε να καταλάβουμε ποιες είναι οι διαφορές της εκπαίδευσης του τότε από το σήμερα.

Αυτό όμως που θέλουμε σήμερα να τονίσουμε είναι ότι η μικρή προσέλευση των συμπατριωτών μας στην ετήσια αυτή τιμητική εκδήλωση δείχνει ότι ίσως δεν έχουμε ακόμη αντιληφθεί το μέγεθος της προσφοράς αυτών που με δωρεές τους χτίστηκαν σχολεία, πρωτοβάθμιας ή δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και το ζήλο με τον οποίο ο Αιγυπτιακός εκπαιδευτικός, μετέδωσε τη γνώση σε μας. Το γεγονός αυτό είναι που συντέλεσε ώστε, παρά τον ανεπίσημο διωγμό μας από την Αίγυπτο, φθάνοντας οι περισσότεροι από εμάς στην Ελλάδα ή σε άλλη χώρα, γρήγορα να προσαρμοστούμε στις νέες συνθήκες και να συναγωνιστούμε τους γηγενείς με ίσους όρους, κάποιες φορές δε και καλύτερους. Όλα αυτά δεν είναι προσωπικές εκτιμήσεις του γράφοντα, αλλά και το συμπέρασμα του δεύτερου Συνεδρίου μας στους Δελφούς, όπου αναγνωρίστηκε η μεγάλη επίδραση που είχε η αιγυπτιακή εκπαίδευση στη συντόμηση της επαγγελματικής μας επιτυχίας.

Δικαίως τιμούμε κάθε χρόνο τους Αλαμεναμάχους μας, οι οποίοι απέτρεψαν να βιώσουμε και εμείς γερμανική κατοχή. Δεν πρέπει όμως να ξεχάσουμε τους εργάτες της ειρήνης και του πολιτισμού, τους εκπαιδευτικούς, που παιδεύοντας μας, μας παίδευσαν με τον ιδανικότερο, για την εποχή τρόπο, ώστε να φθάσουμε σε επιθυμητούς στόχους ευκολότερα από άλλους.

Στις 2 Οκτωβρίου, όταν θα διαβάξεις την ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, συμπληρώνονται 14 χρόνια από τη θανάση του Κώστα Φτυαρά. Το ΔΣ του ΣΑΑΣΑ, συνεχίζοντας τη δέσμευση του, δημοσιεύει στο τεύχος αυτό λίγες γραμμές γι' αυτόν το μεγάλο αβερωφίτη, ευπατρίδη, μεταρρυθμιστή εκπαιδευτικό.

Επίσης αφιερώνουμε λίγες γραμμές στον αβερωφίτη και θερμότατο Αλεξανδρινό που ξεκίνησε το τελευταίο ταξίδι του πριν λίγες βδομάδες, το Γιάννη Χατζηφώτη.

Στην 2 και 3η σελίδα αναδημοσιεύουμε από το βιβλίο «ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ», ένα μικρό ποιητικό διήγημα της αβερωφίτιας Μερόπης Σπυροπούλου για την Αλεξάνδρεια και στη σελίδα 4 κάποιες επιστολές για το ταξίδι μας των Θυρανοξίων, που δυστυχώς έφθασαν σε μάς μετά την εκτύπωση της ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ 51.

Στη σελίδα 7, χωρίς κανένα σχόλιο, παραθέτουμε φωτογραφίες από την κεφάτη μουσικο-χορευτική βραδιά του ΣΑΑΣΑ της 3/6/2006.

Γιάννης Χατζηφώτης

Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια από πατέρα από τη Σύμη και μητέρα από το Καστελόριζο. Ο πατέρας του Μιχάλης ήταν επιμελητής στην Πρατοίκειο Δημοτική Σχολή της Κοινότητας Ιμπραημίας, στην Αλεξάνδρεια στην οποία φοίτησαν πολλοί συμμαθητές μας και φίλοι. Ο Γιάννης φοίτησε και εκείνος στην Πρατοίκειο και στο Αβερωφείο Γυμνάσιο. Παρακολούθησε μαθήματα στην Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη Ρώμη. Συνέγραψε πλήθος μελετών και βιβλίων, αρχίζοντας από την Αλεξάνδρεια, όπου δημοσίευσε κείμενα στην εφημερίδα «Ταχυδρόμος» και στο περιοδικό του Πατριαρχείου μας «Ανάλεκτα», όταν διευθυντής του ήταν ο αείμνηστος Θεόδωρος Μοσχονάς. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την Ιστορία της αλεξανδρινής λογοτεχνίας, το έργο του Καβάφη, το Άγιο Όρος, τη Βυζαντινή Φιλολογία (Υμνογραφία), την ελληνική επανάσταση, την ιστορία του ελληνισμού της Αλεξάνδρειας, καθώς και με θεολογικά θέματα της Ορθοδοξίας.

Έγραψε και ποιήματα.

Υπηρέτησε στην Αρχιεπισκοπή. Υπήρξε Διευθυντής και εκπρόσωπος Τύπου, επί Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ. Διηύθυνε την περιοδική έκδοση "Εκκλησιαστική Αλήθεια". Περίοδευσε την Ελλάδα και χώρες του εξωτερικού (ΗΓΑ, Δυτική και Ανατολική Ευρώπη, Αίγυπτο, Ιράν και Μ. Ανατολή κ.ά.) ως εκπρόσωπος της ελλαδικής εκκλησίας. Μετέφερε θεολογικών συνεδρίων.

Το έργο του είναι πολύμορφο. Ειδικά εγκαταλείπει πολύ ενδιαφέροντες τόμους για την Αλεξάνδρεια και το Άγιο Όρος, καθώς και για τη Σύμη, που λάτρευε κυριολεκτικά.

Άξια σύζυγός του είναι η Λίτσα Χατζηφώτη, Διευθύντρια στα γραφεία της Εκκλησίας της Ελλάδας. Έχει τρεις άξιους γιους, επιστήμονες, το Μιχάλη, τον Κωνσταντίνο και τον Ανδρέα.

Οι συμμαθητές του θα τον θυμόμαστε πάντα γιατί περάσαμε μαζί τα νεανικά μας χρόνια, αλλά και από τη συνεργασία μας σε επιτροπές στην Αθήνα, όπως στο ΔΣ των Φίλων της Βιβλιοθήκης Αλεξανδρείας και στο ΔΣ του Συνδέσμου Ελληνοαιγυπτιακής Φιλίας".

Καθηγητής Ευθ. Σουλογιάννης

ΠΕΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕ ΞΕΧΑΣΑΝ

Πολλά είναι τα βιβλία που έγραψαν συμπατριώτες μας για την Αίγυπτο και την Αλεξάνδρεια. Το καλοκαίρι που μας αφήνει σιγά σιγά μας έκανε να παρουσιάσουμε το διήγημα που ακολουθεί από το βιβλίο της αβερωφίτισας Μερόπης Ν. Σπυροπούλου.

«ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ» ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ

Καθισμένη στη λουλουδισμένη ταράτσα του ξενοδοχείου «Σέσιλ», έβλεπα χωρίς να χορταίνω την «αγαπημένη πολιτεία», λουσομένη στο χρυσαφένιο απογευματινό φώς. Την παρακολουθούσα με τρυφερή έγνοια κατά μήκος όλης της μεγαλόπρεπης πορείας της, σύρριζα προς τον ατελείωτο παραλιακό δρόμο, την περίφημη Κορνίς, που θαρρείς πως ξαπλώνόταν ναχωρικά δίπλα στην αγέρωχη θάλασσα. Από το ανατολικό λιμάνι το βλέμμα μου έφτασε μέχρι πέρα στους ροδαλούς πυργίσκους του θερινού παλατιού του ηδονοθήρα Βασιλιά Φαρούκ, που, σε μια νύχτα το 1953, αναγκάστηκε να το εγκαταλείψει κάτωχρος, κυνηγημένος από την οργή του λαού.

Έβλεπα τις βασανισμένες από την εγκατάλειψη περίτεχνες προσόψεις των πολυκατοικιών, τους σωρούς των σκουπιδιών στις άκρες των πεζοδρομίων και, ξαφνικά, μου φάνηκε πως ήμουνα, λέει, σ' ένα γηροκομείο μαζί με κάποιες χλωμές, γερασμένες, σκυφτές και κακοχτενισμένες γυναίκες, που όμως κρατούσαν ακόμα μερικά ανεξίτηλα σημάδια παλιάς αρχοντιάς. Και καθώς έγερνε το δειλινό και τα καφενεία με τους ναργιλέδες, γύρω από τις πλατείες, άρχισαν να γεμίζουν από κόσμο, η μνήμη, ανεξέλεγκτη και αντίθαση, μ' έφερε πεισματικά στην καλοκαιρινή Αλεξάνδρεια του τότε...

Τα καλοκαιρινά βράδια, στην τότε Αλεξάνδρεια, είχαν μιάν απερίγραπτη υγρή γλύκα. Ήταν απόλαυση. Μόλις άρχιζε να χασομεράει κάπως ο κατακόκκινος ήλιος, εκεί στην άκρη του ορίζοντα και πριν αποφασίσει να βουτήξει αργά-αργά στην ολημερίς βιαστική και πολυάσχολη θάλασσα, για να δροσιστεί επί τέλους κι' αυτός, κάποιες περιοχές της Κορνίς ζωντάνευαν και μεταμορφωνόταν, όπως μια σκηνή θεάτρου λίγο πριν αρχίσει η παράσταση.

Μπροστά από τις μπουραρίες, τα εστιατόρια και τα κέντρα διασκεδάσεως – όλα σχεδόν Ελληνικής ιδιοκτησίας – που, το ένα

δίπλα στο άλλο, στόλιζαν τη μια πλευρά του δρόμου, άρχιζε η ιεροτελεστία της καθαριότητας των πεζοδρομίων. Έπρεπε όλα ν' αστράφτουν σε λίγο που θα άνοιγαν οι μεγάλες τζαμόπορτες των καλοστημένων μαγαζιών, με τα κοσμοπολίτικα ονόματα, όπως Λούβρ, Τριανόν, Εξέλισορ, Καζίνο του Σάτμπυ, Ιμπραημία, Μεηφαίρ και τόσα άλλα. Αμέτρητα τραπεζάκια, με κάτασπρα τριζάτα τραπεζομάντηλα, εμφανίζονταν στις εσωτερικές αίθουσες, αλλά γρήγορα πλημμύριζαν και τα αντίστοιχα πεζοδρόμια. Τα άψογα μαυροντυμένα γκαρσόνια, με το απαραίτητο πάντα «παπιγιόν».

Σ' ένα χαρακτηριστικό πηγαινέλα, έφερναν και τοποθετούσαν ήσυχα τα διάφορα σκεύη, με κινήσεις ράθυμες και με συχνές στάσεις. Κοντοστέκονταν για να ανταλλάξουν ευχαρίστως μερικές κουβέντες με τους περαστικούς, για να χαζέψουν κάποιο πολυτελές διερχόμενο αυτοκίνητο, ή για να ρίξουν μια μακρόσυρτη ματιά στη θάλασσα που συνήθως, αυτήν την ώρα, σιγά σιγά χαλάρωνε και ημέρευε, λες και ετοιμαζότανε κι' αυτή ν' απολαύσει τη μαγεία της αλεξανδρινής νύχτας.

Την αγαπούσαν αυτήν τη θάλασσα οι Αλεξανδρινοί και συνομιλούσαν μυστικά μαζί της. Ήταν μια ζωντανή παρουσία που, κάθε πρωί αλλά και κατά τη διάρκεια της μέρας, με την έγνοια κάποιου φύλακα σηματοδοτούσε τις διαθέσεις της και τις κοινοποιούσε στους ενδιαφερόμενους, με την αναλόγου χρώματος σημαία. Κόκκινη σημαία στον ιστό σήμαινε πως σήμερα η θάλασσα, αντίθαση, ξεσηκωμένη και δύσκολη, δεχότανε μόνον όσους, με παλικαριά αλλά και με δεινότητα στο κολύμπι, θα επιχειρούσαν να την κατακτήσουν. Όταν η σημαία ήτανε μαύρη, έλεγε πως, σήμερα, τα οργισμένα κύματά της μαλώνουν και δέρνονται με τόση μανία μεταξύ τους, που κανείς παρείσακτος ξένος δεν επιτρέπεται να χωθεί ανάμεσά τους. Έπρεπε να περιμένει μέχρι να περάσει, ο θυμός και να αλλάξει χρώμα η σημαία. Όταν ο ιστός στεκόταν μοναχικός, χωρίς σημαία, προσκαλούσε τους περαστικούς να

ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

έρθουν να του κάνουν παρέα λέγοντας πως, σήμερα η αγαπημένη σας, δροσερή και χαδιάρα, σας θέλει και σας περιμένει όλους.

Καθώς σουρούπωνε στην απέναντι πλευρά του μεγάλου δρόμου, αυτήν που γειτόνευε με την άμμο, αυτήν που άκουγε την αδιάκοπη φλυαρία της θάλασσας και καλωσόριζε ανέμελα τις πιο άτακτες σταγόνες που την πιτσιλούσαν, ένα άλλο πλήθος ανθρώπων ολοκλήρωνε το υπόλοιπο σκηνικό και αναλάμβανε τους δικούς του ρόλους. Ήταν οι διάφοροι πλανόδιοι έμποροι που, κάπως αναπάντεχα, ξεφύτρωναν σχεδόν από το πουθενά, με διάφορα, συχνά αυτοσχέδια οχήματα, για να στήσουν σε πολύ λίγο διάστημα, μια πλουμιστή και μοναδική σε γοητεία στάσιμη πομπή, μια γιορτή προς τιμήν της καλοκαιρινής Αλεξανδρινής νύχτας, δίπλα στα νοτιομένα κάγκελα.

Κάρα, καρτσάκια, τραπέζια, πάγκοι και φουφούδες, διαδέχονταν το ένα το άλλο και, στολισμένα γύρω-γύρω με χάρτινα λουλούδια, γέμιζαν γρήγορα με απίστευτης ποικιλίας προϊόντα. Εδώ, φραγκόσουκα, σύκα, αμύγδαλα ξεφλουδισμένα και «τίρμις» - λούπινα νομίζω πως τα λέμε – στρωμένα τακτικά και αναπαυτικά πάνω σε χονδροσπασμένο πάγο. Εκεί, το κάρο με τα ζαχαρωτά από ινδική καρύδα και, πιο πέρα, τα αφράτα αξεφλούδιστα φιστίκια, που εμείς τα λέμε αράπικα αλλά στην Αίγυπτο τα λένε «σουντάνι», δηλαδή από το Σουδάν. Στη συνέχεια, τα μυρωδάτα «ντούρα»-φρεσκογυμνωμένα ξανθόμαλλα καλαμπόκια- να σιγοψήνονται με τέχνη στη χόβολη, σκάζοντας που και που και σκορπίζοντας πυγολαμπίδες φωτιάς στο δειλινό.

Πιο κει, να μοσχοβολάει το κάρο με τα περιδέραια και τα βραχιολάκια τα καμωμένα από μπουμπούκια γιασεμιών. Κομμένα πρόωρα και περασμένα σε μια κλωστή, με το αντίτιμο ενός γροσιού, θα ξεδίπλωναν σε λίγο τα πέταλά τους και θα ολοκλήρωναν την εφήμερη ζωούλα τους γύρω από το λαιμό ή τον καρπό μιας περήφανης, για το αρωματισμένο κόσμημα, αγαπημένης. Παρακάτω, μέσα σε κάτι πελώρια πλουμιστά κι αστραφτερά σαμοβάρια, βρίσκονταν σε αναμονή το αχνιστό σαλέπι και η γαλακτόχρωμη σουμάδα, ενώ, λίγο πιο πέρα, ανάμεσα στους περιστρεφόμενους κυλίνδρους μιας αμειλικτης πρέσας, συνθλιβότανε αργά, χωρίς ίχνος διαμαρτυρίας, τα λυγερά και ζουμερά ζαχαροκάλαμα, για να γεμίσουν ξέχειλα ποτήρια με τον πηχτό και γλυκό σαν μέλι χυμό τους.

Κι ένα πολύβουο πλήθος από άντρες, γυναίκες και παιδιά –πάρα πολλά παιδιά-, ξυπόλυτο, αλλά ντυμένο με τα πιο ζωηρά χρώματα

που μπορεί να φανταστεί κανείς, να συνωστίζεται εκεί γύρω και να συμμετέχει στην όλη διαδικασία της προετοιμασίας, της πώλησης και της αγοράς των προϊόντων, χωρίς βιασύνη και μ' έναν αφοπλιστικό αέρα κεφιού και διασκέδασης.

Όταν η νύχτα έστεινε, τελικώς, το τεμπέλικο δειλινό για ύπνο, οι γιρλάντες από τα λαμπιόνια των αναψυκτηρίων άναβαν πανηγυρικά και τα λυχνάρια της ασετιλίνης των κάρων, με την πορτοκαλί ανταύγεια τους, σχημάτιζαν ίσκιους παραμυθιού στη γυαλιστερή από υγρασία άσφαλτο. Τα τραπεζάκια γέμιζαν, σιγά σιγά, από ζευγάρια, μικρές και μεγάλες παρέες, αλλά κυρίως από οικογένειες με παιδιά, με παππούδες και γιαγιάδες. Όλοι σχεδόν Έλληνες. Αφεντάνθρωποι, που τραβούσαν με κομψότητα την καρέκλα και στέκονταν όρθιοι ώσπου να καθίσει η στολισμένη και αρωματισμένη συμβία, ή που έριχναν στους ώμους της το σακάκι τους όταν, αργά το βράδυ, η υγρασία γινότανε πιο έντονη. Η κίνηση των γκαρσονιών γινόταν όλο και πιο γρήγορη, καθώς οι παραγγελίες διαδέχονταν με γοργό ρυθμό η μια την άλλη. Κάποιοι ντόπιοι πλανόδιοι φυσιτικοπωλητές, με προσοχή και σεβασμό, πλησίαζαν κάπου-κάπου και περνούσαν με τα καλάθια τους από τα τραπεζάκια, ρωτώντας –σε άπταιστα ελληνικά- αν ήθελες να παίξεις μονά ή ζυγά με τα «φούσοντοκ», τα ακριβά φιστίκια της Αίγινας.

Σε λίγο τα γραμμόφωνα, αλλά και οι ζωντανές ορχήστρες με τους τραγουδιστές των κέντρων, άρχιζαν να γεμίζουν με μουσική και τραγούδια την υγρή θαλασσινή αύρα. Με το ταγκό και τα θάλς, στα κέντρα που τα λέγαμε χορευτικά, οι πίστες ξεχείλιζαν. Τα «ποτ πουρί» από τα γνωστά τραγούδια της εποχής, γαλλικά, αγγλικά ή ιταλικά, που τα σιγομουρμούριζαν όλοι, πολύ γρήγορα κατέληγαν σ' αυτά που πραγματικά λαχταρούσε ο κόσμος, τα Ελληνικά σουξέ της εποχής.

Φωνές γνωστές κι αγαπημένες, όπως της Σοφίας Βέμπος, της Μάγας Μελάγια, της Καίτης Μπελίντα, του Τζίμη Μακούλη, του Τώνη Μαρούδα και τόσων άλλων, αντηχούσαν, με μια ζεστή οικογενειακή οικειότητα, στην Αλεξανδρινή παραλία. Εκεί τραγούδησε με την κιθάρα του, χιλιάδες φορές, ο αξέχαστος Νίκος Γούναρης, το «ένα βράδυ πούβρεχε» και τραγουδούσαν μαζί του οι πάντες, μικροί και μεγάλοι, Έλληνες, Αιγύπτιοι και ξένοι. Λες και τα μόνα που μπορούσαν να αντισταθούν στο σαρωτικό κέφι του ήταν τα κάγκελα της παραλίας. Όταν δε οι ρυθμοί γύριζαν στα καλαματιανά, τα νησιώτικα και τα τοάμικα, άρχιζε, με τα «γεια σου πατρίδα» και ο συναγωνισμός σε λεβεντιά και φιγούρες, εκεί στην Αλεξαν-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Συνέχεια από τη σελίδα 3

δρινή καλοκαιρινή παραλία.

Και τότε, η Ελλάδα, η πολυαγαπημένη πατρίδα, γινότανε μεράκι, νοσταλγία και καημός και, από την απέναντι όχθη της Μεσογείου, ταξίδευε μέσα στην καλοκαιρινή νύχτα κι ερχόταν, με το αεράκι που μύριζε θάλασσα, να χαϊδέψει και να παρηγορήσει την ψυχή των Αλεξανδρινών Ελλήνων, εκεί στη φιλόξενη αλλά ξένη χώρα. Εκεί, όπου πριν από αιώνες ένας μεγαλοφυής Έλληνας, ο Μακεδόνας Βασιλιάς είχε βάλει τα πρώτα σχέδια και όπου, στους αιώνες που ακολούθησαν, οί Έλληνες της Αιγύπτου, με την παρουσία τους και με την αγάπη τους για κείνη την απέναντι όχθη να μένει πάντα άσβεστη και ζωοδότρα φωτιά στο στήθος τους, είχαν στήσει μια δεύτερη Ελλάδα.

ΘΥΡΑΝΟΙΕΙΑ - εκδρομικός απόηχος

Αίγυπτος αγαπημένη

Όλοι λένε για την Αίγυπτο, ο κορυφαίος τουριστικός προορισμός.

Καμιά αντίρρηση, όταν αναλογιστείς πόσα κληροδοτήματα κατέχει αυτή η χώρα, από πόσους λαούς και χιλιετίες.

Εμείς θα μιλήσουμε με ενθουσιασμό περισσότερο από τα μνημεία, για την αρμονία, το πάντρεμα της τέχνης με την αρχιτεκτονική των διαφορετικών τάσεων, εποχών, θρησκειών.

Θα σταθούμε στην αύρα, αυτό που εισπράξαμε σε όλο της το μεγαλείο, τόσο διαφορετική, τόσο μεγαλειώδη, τόσο μαγική.

Πρέπει να πούμε ότι σε μεγάλο μέρος, μάς τη μετέδωσαν οι άνθρωποι του συλλόγου αποφοίτων της Αβερωφείου Σχολής Αλεξάνδρειας που είχαμε την τύχη να βρεθούμε μαζί τους στην Αίγυπτο, για να κλέψουμε λίγο από τα συναισθήματά τους. Τις γνώσεις μας πλούτισε η πληθωρική προσωπικότητα του Βασιλή Βαγιά και η θορυβώδης σιωπή της γλυκιάς Ειρήνης Καλλιαρκοπούλου, που ως αρχηγός μας ήταν τέλεια.

Η ανατολίτικη ατμόσφαιρα μάς κατέκλεισε, μάς έκανε να υποσχεθούμε στον εαυτό μας ότι θα ξαναγυρίσουμε, όχι μόνο γιατί η ευρωπαϊκή ατμόσφαιρα της Αλεξάνδρειας και το μισό Κάιρο μάς έφερε κοντά στις ρίζες του ελληνισμού, αλλά γιατί για μια ακόμη φορά διαπιστώσαμε ότι η αλληλοεπίδραση των λαών είναι το ερέθισμα για μια καλύτερη κοινωνία με σεβασμό στη διαφορετικότητα. Εξ' άλλου, μια πολυπολιτισμική αντίληψη της ζωής, μάς φέρνει πιο κοντά στην ειρήνη.

Ενδοσκοπώντας την ιστορία της Αιγύπτου, γοητευτήκαμε, έτσι απολαύσαμε το χαοτικό σήμερα, ιδίως στο Κάιρο, αδιαμαρτύρητα.

Στην Αλεξάνδρεια ήρθαμε πιο κοντά στη θρησκεία μας, στον πολιτισμό μας, στο σήμερα με τη Βιβλιοθήκη, τις Εκκλησίες, το Πατριαρχείο μας. Οσφριστήκαμε το όραμα του ελληνισμού για συνέχιση της παρουσίας του εκεί, να υλοποιείται με τις σύγχρονες οικονομικές συνεργασίες, για ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας.

Κλείνοντας, θα έχουμε πάντα στο μυαλό μας έναν πίνακα,

ξεχωριστό, μοναδικό, θείκό, που θα μας απογειώνει κάθε φορά που θα τον φέρνουμε μπροστά μας.

Μια απογευματινή βαρκάδα στο Νείλο, με φελούκα, με φόντο έναν κατακόκκινο ήλιο, που χάνεται στον ορίζοντα, πίσω από τους αμμόλοφους, συνοδεία εύθυμης μουσικής από τους Νούβιους, με άτι και τύμπανο.

Βίλη Ταυλοπούλου – Σόφη Λινού

Θα ήθελα κι' εγώ, έστω κι αργοπορημένα, να προσθέσω τα συγχαρητήρια μου για την άριστη οργάνωση του ταξιδιού στην Αίγυπτο και τις ευχαριστίες μου που μας δείξατε άγνωστες γωνίες τις Αλεξάνδρειας και του Καΐρου και τη φροντίδα σας για την ψυχαγωγία μας.

Εύχομαι να χέσετε πάντα κέφι και ιδέες και να μας οργανώνετε τέτοιες αξέχαστες εκδρομές.

Στεφάνια Γρόλλου-Αδαμοπούλου (Αλεξανδρινή)

Επιστολή Γιάννη Σιόκα μετόχου της NASCO TOURS στην Αίγυπτο και της RHAPSODY TRAVEL στην Αθήνα

Βασιλή, θα ήθελα να σε ευχαριστήσω προσωπικά όσο και το φίλο μου τον Τάκη για την εμπιστοσύνη που δείξατε στο γραφείο μας για τη διοργάνωση αυτής της εκδρομής. Θέλω να πιστεύω ότι, η επιλογή σας ήταν σωστή. Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας οφείλεται στην άρτια οργάνωση που είχατε ως σωματείο, πράγμα που διευκόλυνε αφάνταστα και τη δική μας δουλειά. Το να συνεργάζεσαι με άτομα που καταλαβαίνουν τη δουλειά μας και ξέρουν τι ακριβώς ζητάνε είναι δυσεύρετο αυτήν την εποχή.

Πρέπει δε να επισημάνω ότι, όλοι όσοι προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στο γκρουπ σας (ξεναγοί, οδηγοί και μέλη του γραφείου μας, με πρώτο και καλύτερο το Μωχάμεντ) έχουν να λένε ότι ήταν ένα από τα καλύτερα γκρουπ με τα οποία έχουν δουλέψει έως τώρα και ήδη ρωτάνε για την επόμενη εκδρομή του Σ.Α.Α.Σ.Α.

Οι των των Ελλήνων παιδεία διδάξαντες

ΚΩΣΤΑΣ ΦΤΥΑΡΑΣ

Ο Κώστας Φτυαράς, του Ηλία γεννήθηκε στις 27 Αυγούστου 1903 στην Αθήνα.

Απόφοιτος του Αβερωφείου Γυμνασίου.

Σπούδασε Φιλολογία στα Πανεπιστήμια Αθηνών και Λονδίνου, Παιδαγωγική στο Πανεπιστήμιο Γενεύης και στο Ινστιτούτο Ζαν - Ζακ Ρουσσώ, Ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο Σορβόνης.

Μετείχε στα συνέδρια των Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης στη Γαλλία το 1934 και στο Βέλγιο το 1935.

Ξένες γλώσσες: γαλλική, αγγλική.

Ερασιτεχνικές ενασχολήσεις: μουσική, θέατρο.

Σταδιοδρομία: Καθηγητής του Αβερωφείου Γυμνασίου Αλεξανδρείας, 1928-1933 Γυμνασιάρχης του αυτού Γυμνασίου, 1935-1945, 1947-1950.

Προσωπικός καθηγητής της τότε Βασιλικής οικογένειας 1947-1950.

Συν-διευθυντής του Αμερικανικού Κολεγίου Θηλέων (Pierce College) από το 1950 και στη συνέχεια Διευθυντής από το 1951. Υπηρέτησε στο Κολέγιο Αθηνών και στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων.

Τιμήθηκε με το Χρυσό Σταυρό Γεωργίου Α', υπήρξε αξιωματούχος της Γαλλικής Ακαδημίας.

Νυμφεύθηκε τη Βιργινία Μορτάκη, αξιόλογη ταλαντούχα αλεξανδρινή ζωγράφου που συνέβαλε κατά το ήμισυ για να καθιερωθεί ως ο αναμορφωτής, ευπατρίδης αλεξανδρινός εκπαιδευτικός.

Ο Κώστας Φτυαράς υπήρξε καλός παιδαγωγός και βαθύς γνώστης της κλασικής παιδείας. Ο συνδυασμός αυτός παράλληλα με τη γνώση του της ανθρώπινης ψυχολογίας του έδωσε τη δυνατότητα, όχι μόνο να μεταλαμπάδεψει σε πολλούς μαθητές τη γνώση του, αλλά και έως το τέλος του να λειτουργεί ως μέντορά για πολλούς απ' αυτούς.

Μαθητής του και κατόπιν συνάδελφός του ήταν και ο Ερρίκος Χατζηανέστης, ο οποίος, μαζί με τη Μαίρη Βήχου και το Βασίλη Χατζηναντώνη, αποτελούσαν την αλεξανδρινή εκπαιδευτική παρέα του. Η Μαίρη Βήχου λίγο πριν πεθάνει διηγήθηκε στον αβερωφίτη θεράποντα ιατρό της Γιάννη Αυγουστή το εξής περιστατικό, που καταδεικνύει την πάντα αφεγάδιαστη εμφάνισή του που του χάρισε και τον τίτλο του ευπατρίδη:

Κάποιο πρωινό φτάνει ο Κ.Φτυαράς στο Σάτμπου πολύ πρωί για να κάνει έλεγχο εάν όλα είναι στην εντέλεια όπως τα επιθυμούσε. Πάνω όμως στη βιασύνη του στο σπίτι, δεν πρόσεξε ότι στο κολάρο πάνω από τη γραβάτα του υπήρχε ένα μικρό στίγμα. Αυτό το εντόπισε η Μαίρη Βήχου και σύντομα έγινε το

θέμα συζήτησης και πειραγμάτων στην αίθουσα καθηγητών που επιτέλους βρέθηκε ένα ψεγάδι στον αφεγάδιαστο, αλλά ευπροσήγορο Γυμνασιάρχη του Αβερωφείου.

Η κοινωνικότητά του και οι προοδευτικές ιδέες του είναι αυτά που τον καθιέρωσαν, μαζί με τον Παπανούτσο, ως τους δύο αναμορφωτές της αλεξανδρινής παιδείας.

Χάρης σ' αυτόν, την εποχή που στην πατρίδα οι μαθητές βίωναν τον ψυχοφθόρο εμφύλιο, στην αυλή του Αβερωφείου ακουγόταν κλασική μουσική.

Βοήθησε να αναπτυχθεί ακόμη περισσότερο ο θεσμός των εκλεγμένων συμβουλίων των τάξεων και του σχολείου.

Επιζητούσε οι μαθητές του να φροντίζουν για την έκδοση σχολικών φυλλαδίων. Την αγάπη του για το θέατρο και τις τέχνες φρόντιζε να τη μεταδώσει, όχι μόνο θεωρητικά αλλά και στην πράξη.

Στην τελευταία δεκαετία της ζωής του, δύο μαθητές του τον φρόντιζαν, για την υγεία του ο Γιάννης Αυγουστής και ο Στέλιος Παπαδημητρίου για τα οικονομικά και νομικά του θέματα.

Ίσως δεν είναι τυχαίο ότι, τελευταία μεγάλη επίσημη έξοδός του, με πολλούς μαθητές του, ήταν το καλοκαίρι του 1991 στην επιτυχημένη εκδήλωση του ΣΑΑΣΑ με τα 850 άτομα, «Δεν ξεχνώ την Αλεξάνδρεια».

Η στήλη «Οι των των Ελλήνων παιδεία διδάξαντες»

αισιοδοξούμε, με τη βοήθειά σας, να είναι μόνιμη για να μπορούμε να δημιουργήσουμε αρχείο των βιογραφικών των εκπαιδευτικών της Αλεξανδρείας. Περιμένουμε λοιπόν, από μαθητές ή συγγενικά τους πρόσωπα βιογραφικά δασκάλων ή καθηγητών μας, που τόσο συνέβαλαν στο κύριό μας παιδείας μας.

«Πολυεθνικά σχολεία της Αλεξάνδρειας»

Το Νηπιαγωγείο και Δημοτικό Σχολείο της Στέλλας Σιούκρου στεγαζόταν στο όμορφο Αλεξανδρινό προάστιο του Μπούλκλευ μέσα σ'ένα κατάφυτο κήπο.

Μια μεγάλη αίθουσα αποτελούσε την τάξη μας στην οποία μαθήτευαν παιδιά διαφόρων εθνικοτήτων. Περνούσαμε όμορφα, γιατί μαθαίναμε τα γράμματα με σύγχρονες μεθόδους και εξασκούμασταν στις ξένες γλώσσες από μικρή ηλικία..

Η δασκάλα μας ήταν καταπληκτική και το κυριότερο βοηθούσε τα παιδιά ανεξαρτήτου εθνικότητας, γλώσσας η θρησκείας να επικοινωνούν αποτελεσματικά μεταξύ τους και να αναπτύσσουν κοινωνικές σχέσεις.

Στα πάρτι των γενεθλίων μας, όλα τα παιδιά καλούσαν το ένα το άλλο και η κα. Σιούκρου ήταν πάντοτε παρούσα.

Η Σχολή έκλεισε το 1950 λόγω μόνιμης εγκατάστασης του ζεύγους Σιούκρου στην Γαλλία. Έκτοτε μαθήτευσα στην Κοκκινάρειο Σχολή των Δημοτικών Σχολείων της Ιβραημίας όπου αποφοίτησα με άριστα και το οφείλω κατά βάση στην Κα Σιούκρου που έβαλε τα θεμέλια της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσής μου.

Νίνα Λουράντου-Παπαναστασίου

Ομιλία του Βασίλη Βαγή στο Λύκειο των Ελληνίδων και στο Κέντρο Σπουδών Παπάγου

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε η ομιλία του Αβερωφίτη και αντιπροέδρου του Σ.Α.Α.Σ.Α Βασίλη Βαγή με θέμα «Την ελληνική λαλιά φέραμε στην Αίγυπτο» καθώς και η προβολή της ταινίας του Φώτη Κωνσταντινίδη «Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας» την 21.02.06 στα πλαίσια της απογευματινής εκδήλωσης «Τσάι» της Εφορίας του Απόδημου Ελληνισμού του Λυκείου των Ελληνίδων. Τα έσοδα διατέθηκαν στο Γραφείο του Λυκείου της Αλεξάνδρειας. Τον ομιλητή προσφώνησε η έφορος Μαρία Κώτσου. Παρόντες ήταν η πρόεδρος του Λυκείου Ελένη Τσαλδάρη, η επίτιμη Πρόεδρος Βαληνάκη, ο Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως, ο τέως υπουργός Α. Ζαΐμης, εκλεκτοί προσκεκλημένοι, μέλη και φίλοι του Λυκείου.

Την ίδια ομιλία και προβολή παρακολούθησαν και τα μέλη του

Κέντρου Σπουδών Παπάγου την 17.05.06 στο Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Παπάγου.

Η Πρόεδρος του Κέντρου Ρούλα Φιλίππου-Λάρδα προλόγισε τον ομιλητή, βαθύτατα συγκινημένη, γιατί και η ίδια είναι γέννημα-θρέμμα της Αλεξάνδρειας. Την εκδήλωση τίμησαν ο δήμαρχος Παπάγου Βασίλης Ξύδης, αντιδήμαρχοι, δημοτικοί σύμβουλοι και άλλες προσωπικότητες του προαστίου. Οι παρευρισκόμενοι έφυγαν με την καρδιά τους γεμάτη από Αλεξάνδρεια.

Νίνα Λουράντου- Παπαναστασίου

Αγαπητό μέλος,

Για να συνεχίσει ο ΣΑΑΣΑ να υπάρχει και να μη χαθεί στη λήθη του χρόνου, είναι απαραίτητη η καταβολή της ετήσιας συνδρομής σου.

Με επιταγή των ΕΛΤΑ, στην ταμία Ειρήνη Καλλιареκοπούλου, Χατζηγιάννου 4 Φιλοθέη Αθήνα 11524 τηλ 210 6929149 κιν.6973013800

ή με κατάθεση στην Εθνική Τράπεζα αρ. λογαριασμού 182/947154-55, στα ονόματα: Ε. Καλλιареκοπούλου και Τ. Καραγιάννης.

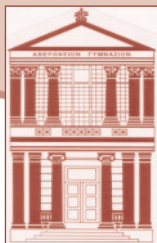
Σ' αυτήν την περίπτωση, μην παραλείψεις μετά την κατάθεση, να ενημερώσεις σχετικά την ταμία, διότι ήδη υπάρχουν καταθέσεις χωρίς να γνωρίζουμε ποιος τις έχει κάνει.

Στιγμιότυπα από τη διασκέδαση του ΣΑΑΣΑ στις 3/6/2006

1. Το τραπέζι των ανθρώπων μας στο θέατρο.
2. Ανατολίτικα λικνίσματα.
3. Πρόεδρος και Γραμματέας του ΣΑΑΣΑ εκτός Συμβουλίου.
4. Όλες οι γενιές στη πίστα.

Βραδιά για τα 45 χρόνια της αποφοίτησης των Αβερωφικών του 1961

Οι απόφοιτοι Αβερωφίτες και Αβερωφίτισες του 1961 προγραμματίζουν εκδήλωση για τα 45 χρόνια που πέρασαν, όταν άφησαν τα θρανία του αγαπημένου τους σχολείου, την 25η Οκτωβρίου 2006, ημέρα Τετάρτη, στα πλαίσια των συγκεντρώσεων του Σ.Α.Α.Σ.Α στο φιλόξενο χώρο του Σ.Α.Ε. συντονίστριες η Νίνα Καλαβά-Μυλωνά (210 8811545) και η Νίνα Λουράντου- Παπαναστασίου (210 6518524).

Εκδήλωση στο ΣΑΕ την 20.11.06 ώρα 19.45

«Η Αβερωφίτισα Νίνα Λουράντου-Παπαναστασίου, μέλος του Σ.Α.Ε και Σ.Α.Α.Σ.Α, ως πρόεδρος της λέσχης Λαίονος Λαγονήσι-Σαρωνίδα, για το έτος 2006-2007 διοργανώνει με τα μέλη της λέσχης, στα πλαίσια του προγράμματος δραστηριοτήτων, πνευματικής εκδήλωσης στο Σ.Α.Ε με ομιλία από τον πρόεδρο του Τμήματος Ιστορίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Μανώλη

Μικρογιαννάκη, με θέμα «Σχέση Αριστοτέλη και Μεγάλου Αλεξάνδρου».

Θα ακολουθήσει δείπνο.

Μέρος των εσόδων της εκδήλωσης θα διατεθούν για την κοινωνική πρόνοια του ΣΑΕ και τα υπόλοιπα για τον αγώνα κατά της τυφλότητας το λεγόμενο «Sight First 11 Campaign».

Η παρουσία σας θα μας δώσει μεγάλη χαρά.

Οι συναντήσεις των ΑΒΕΡΩΦΙΤΩΝ γίνονται κάθε 4η Τετάρτη του μήνα, στο φιλόξενο χώρο του ΣΑΕ, μετά τις 8.00μμ.

Σημειώστε τις επόμενες συναντήσεις μας: 25/10, 22/11, 27/12

Τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου & τα τηλέφωνα τους:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ	Τάκης Καραγιάννης	210 9710173	κιν. 6945700190
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ	Βασίλης Βαγής	210 9628721	κιν. 6977325761
Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ	Δέσποινα Ροκίδου	210 4518715	κιν. 6974661880
ΤΑΜΙΑΣ	Ειρήνη Καλλιαρεκοπούλου	210 6929149	κιν. 6973013800
ΕΦ. ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ	Πάνος Κατέρης	210 7524298	
ΤΕΧΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ	Βασίλης Πεκλάρης	210 8650430	κιν. 6972564527

ΑΡΩΓΟΙ ΤΟΥ ΣΑΑΣΑ

- Κανελής Δημ. 60€
- Δημητριάδης Νικολ. 50€
- Ακσεχερλίδη Ε. 40€
- Λιδορική Χρ. 30€
- Παπαμάργαρη Θ. 30€
- Αδαμοπούλου Στεφ. 20€
- Βερτζώνης Βασ. 15€

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ
της ΑΒΕΡΩΦΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
Διανέμεται δωρεάν στα μέλη του.

Εκδότης: Κων. Καραγιάννης τηλ.: 210 9710173
e-mail: vayis@saasa.gr

Δημιουργικό-Παραγωγή:
Ράνια Παπαπέτρου τηλ.: 210 2019672

Τα ευυπόγραφα άρθρα εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων τους.